

МОЛОДІЙ КОМУНІСТИЧНИЙ ГОЛУБ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Рік видання XV.
№ 46 (1838).

ВІВТОРОК, 16 квітня 1974 року

Ціна 2 коп.

**ПІОНЕРИ І ШКОЛЯРИ! ПАЛКО
ЛЮБІТЬ РАДЯНСЬКУ БАТЬКІВ-
ЩИНУ, ДОБРЕ ВЧІТЬСЯ, ОВОЛО-
ДІВАЙТЕ ТРУДОВИМИ НАВИЧ-
КАМИ! ГОТУЙТЕСЯ СТАТИ
АКТИВНИМИ БОРЦЯМИ ЗА ВЕ-
ЛИКУ СПРАВУ ЛЕНІНА, ЗА
КОМУНІЗМ!**

(Із Закликів ЦК КПРС до 1 Травня 1974 року).

РАДЯНСЬКИЙ народ крокує назустріч Першотравню. Хо́да його впевнена, доро́га осяяна сві-
том ідей марксизму-ленінізму. Ми — трудовий народ,
ми — країна трудящих, — гордо мовить кожен з нас,
людей радянських. В переддень свята міжнародної
солідарності трудящих ми подаємо руку братерства
кожному трудівникові землі, наші думки про мир, про
достаток на планеті, наш труд — для розвитку пре-
красної Радянської Батьківщини.

Заклики Центрального Комітету Комуністичної партії Радян-
ського Союзу до 1 Травня сповнені великої сили, є свідчен-
ням цілеспрямованої внутрішньої і постійного міжнародного
курсу зовнішньої політики нашої країни. Вчитайся уважно в
кожен із Закликів, ровеснику! У них — життєві принципи на-
шого соціалістичного суспільства, які складалися протягом
багатьох поколінь, і них ставлення до праці, і переконання
комуністів-ленінців, моральні закони, за якими ми живемо,
і пролетарський обов'язок перед народами світу. Ми, мо-
лоде покоління, виховуємося на них. І в серці кожного з
нас — негаснучий вогонь революції.

— Хай живе марксизм-ленінізм — вічно живе ре-
волюційне інтернаціональне вчення, прапор боротьби

ДО НАС — ПАРТІІ ЗАКЛИК!

трудящих усіх
країн проти імпе-
ріалізму, за пере-
могу соціалізму і
комунізму!

Трудовий енту-
зіазм панує сьо-
годні в країні. Ра-
дянські люди ви-
конують плани ви-
значального року
п'ятирічки, плани,
накреслені XXIV
з'їздом КПРС. І
вдвічі святковим і
радісним стане
свято 1 Травня

для передовиків промисловості і сільського госпо-
дарства, для тих, хто випереджає своєю патхенною
працею час, хто закладає сьогодні основу для вро-
жайної ниви сімдесяти четвертого! Приємно відзна-
чити, що комсомольці і молодь не залишаються в
боргу перед Вітчизною. Напередодні свята з «Черво-
ної зірки» надійшло радісне повідомлення: три ком-
сомольсько-молодіжні колективи, які очолюють
Г. Браїловський, М. Скліфус, В. Недонас, вико-
нали п'ятирічку! Це найкращий подарунок міжнарод-
ному Дню трудящих. Партія звертається до нас:

— Трудящі Радянського Союзу! Ширше розвивай-
те всенародне соціалістичне змагання за дострокове
виконання плану 1974 року!

Партія комуністів. Кожен юнак і дівчина, кожен
комсомолец прагне наслідувати у своєму житті
старших товаришів — членів КПРС. Зростати мо-
дось у праці, в навчанні, в ідейному гарті, бути зав-
жди в перших рядах будівників комунізму, вироста-
ти надійною зміною старшого покоління, бути вірні-
ми ленінцями — в цьому зміст твого й мого життя,
ровеснику.

— Юнаки і дівчата! наполегливо оволодівайте
марксистсько-ленінським вченням, досягненнями на-
уки, техніки і культури! Примножуйте славі револю-
ційні, бойові і трудові традиції радянського народу!
Будьте активними борцями за здійснення рішень
XXIV з'їзду КПРС.

Першотравневі Заклики — це програма дії. Натхен-
ні великим словом партії з ще більшим піднесенням
ентузіазмом ми станемо до роботи. На кожному ро-
бочому місці вишукувати резерви, боритися за під-
вищення продуктивності праці, раціональне викор-
стання кожної робочої години, поліпшувати якість
продукції — до цього повинен прагнути кожен тру-
дівник.

Комуністична партія Радянського Союзу в переддень Пер-
шотравня іде палячі прип'ятання братнім комуністичним і
робітничим партіям. Радянські люди висловлюють солідар-
ність з народами, які борються за національну незалежність,
які будують нове життя. Радянські люди разом з прогрес-
ивним світом проголошують:

— Братерський привіт робітничому класові, трудя-
щим і всім демократам Чилі, які ведуть мужню бороть-
бу проти терору реакційно-фашистських сил!

Народи світу! Зміцнюйте солідарність з патріота-
ми Чилі! Свободу Луїсу Корвалану! Свободу всім
в'язням фашистської хунти!

Заклики ЦК КПРС до 1 Травня знайшли відгук в
серці кожного. Ветеран партії і ровесник-комсомо-
лец, юнаки і дівчата відповідають на слово Цен-
трального Комітету новими зверненнями. Напередодні
XVII з'їзду ВЛКСМ вони крокують в авангарді
соціалістичного змагання.

Месучи велику виховну силу комуністичних ідей, Заклики
мають стати для комсомольських працівників тим важливим
документом, знання якого і роз'яснення якого повинні бути
обов'язковим в кожній комсомольській організації, для ко-
жного члена ВЛКСМ.

Найголовніші накреслення нашого дня, відчуття
своєї єдності з країною, з ритмом трудового часу пе-
суть для кожної радянської людини Заклики ЦК
КПРС. Ми — будівники, нас 250 мільйонів. І в єдине-
му пориві, керовані партією Леніна, ми гордо кроку-
ємо в наслідок майбуття.

— Під прапором марксизму-ленінізму, під керів-
ництвом Комуністичної партії — вперед до перемоги
комунізму!

ЗБОРИ ОБЛАСНОГО ПАРТІЙНО- ГОСПОДАРСЬКОГО АКТИВУ

12 квітня в Кіровограді, в примі-
щенні Будинку політичної освіти,
відбулися збори обласного партій-
но-господарського активу. В них
узяли участь члени і кандидати в
члени обкому Компартії України,
члени ревізійної комісії обласної
партійної організації, перші секре-
тарі міськкомів і райкомів партії,
голови виконкомів міських і район-
них Рад депутатів трудящих, на-
чальники районних управлінь сіль-
ського господарства, керуючі ра-
йонними об'єднаннями «Сільгосп-
техніка», перші секретарі міськко-
мів і райкомів комсомолу, голови,
директори, секретарі партійних ор-
ганізацій, головні агрономи колгос-
пів і радгоспів, керівники обласних
організацій, управлінь і відомств.

З доповіддю «Про завдання об-
ласної партійної організації, що ви-
пливають з постанов ЦК КПРС, ЦК

Компартії України «Про організа-
ційно-пропагандистські заходи у
зв'язку з промовою Генерального
секретаря ЦК КПРС товариша Л. І.
Брежнєва на урочистому засіданні
в Алма-Аті, присвяченому 20-річчю
освоєння ціліни» виступив перший
секретар обкому Компартії Украї-
ни М. М. Кобильчак.

В обговоренні доповіді взяли
участь: перший секретар Знамен-
ського міськкому партії В. П. Івлев,
перший секретар Долинського рай-
кому партії П. Л. Гідулянов, голова
колгоспу «Шлях Леніна» Онуфрієв-
ського району Герой Соціалістич-
ної Праці Т. І. Шевченко, бригадир
тракторної бригади колгоспу «Шля-
хом Леніна» Олександрівського ра-
йону Герой Соціалістичної Праці
Г. П. Юрченко, голова Кіровоград-
ського райвиконкому М. Д. Ли-
сенко, слюсар Новоархангельсько-

го районного об'єднання «Сіль-
госптехніка» В. І. Олександрович,
перший секретар Олександрійсько-
го райкому партії Ю. Г. Петренко,
головний агроном колгоспу імені
Тельмана Компаніївського району
А. П. Грицаєнко, секретар партко-
му колгоспу «Дружба» Новоукра-
їнського району Л. Д. Федорова,
перший секретар обкому ЛКСМУ
М. К. Скляниченко, керуючий Боб-
риницьким районним об'єднанням
«Сільгосптехніка» В. Й. Заїкін, го-
лова обласного міжколгоспного
об'єднання по будівництву В. О.
Самохвалов.

Із заключним словом виступив
М. М. Кобильчак.

У роботі зборів активу взяв
участь інспектор ЦК Компартії Ук-
раїни П. А. Фідулічев.

З обговореного питання збори
обласного партійно-господарського
активу прийняли резолюцію.

ТЕПЛО БРАТЕРСЬКИХ СЕРДЕЦЬ

● ЗУСТРІЧ В ОБКОМІ КОМСОМОЛУ

Юнаки й дівчата жваво
розмовляли. З усього ро-
здумалося, що в обкомі
комсомолу зібралися дру-
зі, яким є про що говори-
ти, над чим міркувати.
Цього разу тут були сту-
денти й робітники облас-
ного центру. Вони зустрі-
чалися з посланцями бол-
гарського і монгольсько-
го народів, які навчають-
ся в нашому обласному
центрі.

Відкрив зустріч перший
секретар ОК ЛКСМУ
М. Скляниченко. Він роз-
повів про міцні зв'язки
болгарського, монгольсь-
кого і радянського наро-
дів. «Я нещодавно побу-
вав у Болгарії. І особисто
відчув тепло сердець на-
ших друзів», — сказав
він. Потім він розповів
про чергове засідання
Міжнародного клубу мо-
лодих механізаторів, що
відбулося у Болгарії.

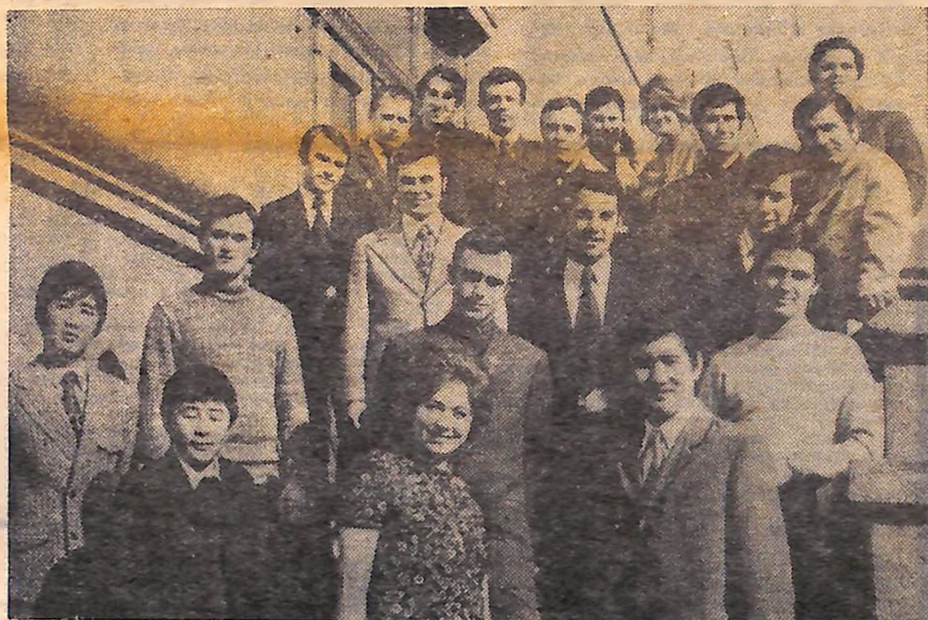
Про роботу шкіл по ін-
тернаціональному вихо-
ванню гостям розповідав
Л. Неруш, секретар
ОК ЛКСМУ. Студентка кі-
ровоградського педаго-
гічного інституту імені
Пушкіна В. Косянчук щиро
запрошувала друзів
відвідати факультет ан-
глійської мови.

На зустрічі виступив
курсант ЛШУ Валерій
Велчев. Він говорив про
те, що спливають роки, во-
ни стануть досвідченими
пілотами, але завжди па-
м'ятимуть країну, яка
була їх домівкою і де так
багато щирих друзів.

М БОРИСОВА.

На фото: на зустрічі в об-
комі комсомолу.

ФОТО В. КОВПАКА.

В ОК ЛКСМУ

ТРУДОВІ ДАРУНКИ З'ЇЗДОВІ

Під час Всесоюзних комсомольських
зборів «Удачною працею і відмінним
навчанням ознаменуємо визначальний
рік п'ятирічки» комсомольці і молодь
області заступили на Ленінську вахту
трудової доблесті, присвячену 50-річчю
присвоєння комсомолу імені В. І. Лені-
на. Юнаки і дівчата з перших днів цьо-
го року взяли підвищені соціалістичні
зобов'язання, напружені зустрічні пла-
ни.

Ленінська вахта трудової доблесті
проходить у чотири етапи: перший —
до відкриття XVII з'їзду ВЛКСМ, дру-
гий — до 50-річчя присвоєння комсомо-
лу імені В. І. Леніна, третій — до річ-
ниці виступу В. І. Леніна на III з'їзді
РКСМ, четвертий — до кінця 1974 ви-
значального року п'ятирічки.

Бюро Кіровоградського обкому
ЛКСМУ прийняло рішення підбити під-
сумки першого етапу Ленінської вахти
трудової доблесті з 15 до 19 квітня цьо-
го року на обласних відкритих комсо-
мольських зборах з порядком денним:
«XVII з'їзду ВЛКСМ — наші трудові
дарунки!».

Готуючись до зборів, в кожній пер-
винній комсомольській організації необ-
хідно проаналізувати участь членів
Спілки в Ленінському заліку «Рішення
XXIV з'їзду КПРС — в життя!», звер-
нувши особливу увагу на виконання

особистих комплексних планів «Вчитись
комунізму». Одночасно потрібно підби-
ти підсумки соціалістичного змагання
за перший квартал 1974 р.

В ході підготовки до зборів слід
перевірити стан навчання в системі
комсомольської політосвіти, само-
стійного вивчення ленінських праць, до-
кументів партії і уряду, участі в масово-
політичних заходах, перевірити успіш-
ність учнів, студентів і особливо тих,
хто навчається без відриву від вироб-
ництва. В центрі уваги мають бути по-
ведінка і моральність кожного юнака і
дівчини. До зборів необхідно під-
готувати стенди і виставки, випус-
тити газети, листівки, фотовітрини,
діаграми і схеми, які висвітлюють б
участь комсомольців у Ленінській вахті,
розповіли б про трудові дарунки з'їз-
дові комсомолу країни, на збори запро-
сити ветеранів партії, комсомолу, пере-
довиків виробництва, представників
партійних, профспілкових організацій,
адміністрації.

Обласні комсомольські збори повинні
сприяти дальшому підвищенню органі-
заційно-політичного зміцнення комсо-
мольських організацій, широкому роз-
гортанню дієвого соціалістичного зма-
гання у всіх галузях народного госпо-
дарства.

НОВИЙ ПОРТ НА ТИХОМУ ОКЕАНІ

Багато тонн експортного лісу відправлено в Японію з першого причалу нового глибоководного порту Восточний у бухті Врангеля (радянський Далекій Схід), який здали в експлуатацію в кінці 1973 року. Найближчим часом тут стануть до ладу ще три великих причали. Будівництво першої черги порту Восточний закінчиться в 1976 році. В наступний п'ятиріччя проложуться будівництво інших пристаней по переробці генеральних вантажів, лісу, вугілля.

Новий порт буде одним з найбільших в Радянському Союзі. До його пристаней, розташованих у бухті, захищеній від штормів, зможуть швартуватися протягом року судна вантажопідйомністю 400 і більше тисяч тонн.

На фото: порт Восточний у бухті Врангеля.

Фото В. ВОЛОЩЕНКА.
ЛПН.

Дні науки закінчилися

У Кіровоградському аеропорту зібралися представники партійних і радянських організацій, члени Товариства «Знання», викладачі вузів, студенти. Закінчувалися останні бесіди, розмови. Вчених вітали, бажали нових успіхів, дарували квіти.

Так, 13 квітня, громадськість області проводжала своїх гостей — вчених Академії наук України. Вони перебували в нашій області протягом тижня, під час проведення Днів радянської науки, присвячених 250-річчю Академії наук СРСР.

Група провідних вчених Академії наук УРСР протягом п'яти днів прочитала близько 50 лекцій і доповідей для робітників, колгоспників та інтелігенції. Вони виступали на зборах активу, семінарах спеціалістів, курсах перепідготовки, працювали в містах Кіровограді, Олександрії, Світловодську, Знам'янці,

в Маловисіському, Новоукраїнському, Добровеличківському, Вільшанському, Новоархангельському, Олександрівському, Долинському, Новгородківському та інших районах області. Вчені познайомилися з роботою багатьох підприємств, колгоспів, вузів і технікумів, медичних закладів.

Дні науки пройшли цікаво, плодотворно. На зустрічах у трудових колективах обговорювалися питання про встановлення тісніших зв'язків науковців з виробничиками, Академії наук УРСР з Кіровоградщиною.

ТВОІ ВЕТЕРАНИ, КОМСОМОЛ

ОСТАННІМ часом Олександр Андрійович «ворочався» біля токарного верстата. «Навчав» його нових спеціальностей з допомогою саморобних пристроїв, — продовжував поки що заочне знайомство бригадир тракторної бригади Микола Онисимович Олійник по дорозі до мансери.

— Готово! Бері свій поршень, — тільки й сказав Олександр Андрійович шоферу, ступивши від верстата назустріч.

Кремезної носталгії, він, здавалося, виходив із землі. Відкрите для всіх вітрів волею обличчя пахло здоров'ям. Згадалося кинуте сільським хлопчиком посеред вранішньої купі: «Вам дядько Сашко? Того, що вимкнув кулаками в синьових кучугурах?»

— Добре, — згоджується на вечірню зустріч токар, а обличчя вже проймається заклопотаністю. Бо до нього одночасно підійшли кілька механізаторів: замовляли деталі. За мить кімната знову поповнилася гулом дитини. «Вже об тій порі, коли сонце снівало по безлісних гірських топі до горизонту, за огорожею подірв'я тракторного стану почулися шукати: «Ще. Варіант! Виспів!»

Біля великої забудови, що зубчасто прорізувалася із землі червоною цеглою, самотужки розташувалася «ЗІЛ». І ледве затих шум підземної трансмісії автомашини, бригадир тракторної продовжував: — Переобладнання «ЗІЛа» під самоскид — це також його робота. А інструментів чекав Олександр Осмак покій майстерні. Хоча в окремій кімнаті організувати конструкторське бюро хлібороба. Кілька днів тому в стіпінській огорожі кохався на красуню і вчуну пазу своєї майбутньої шахти.

Думки вклинювалися в почуте. Як задачу хотілося відразу ж розв'язати питання: чому за токарем так міцно закріплюється слово «шахта». Вісі, з яких доводилося того дня розмовляти, пов'язували те слово з іменем Олександра Осмака. І було воно звичним в розмовах і підкоренні закону, коли наповнювали прожитий сьогоднішній день неможливий без вчорашнього і завтрашнього.

ВЕРЕСЕНЬ 1941 року. На світанку Сашко розбудили вибухи. Як був боєць, так і вибіг на подвір'я. Від сусідів довідався, що наші війська тиснуть німців до Дніпра. Окопавшись за яготинським шляхом, фашисти вели артобстріл села, звідки чекали появи наших бійців. Край городу, не подальше вирви з-під бомби, стояла військова полуторка. В кабінці лежав поранений боєц-шофер.

— Побіжи за лісом... Он ту, що за селом... Принеси шофера. Спаряди в кузові. Пораненого переклади на пошкову траву. Сашко стрибнув у кабінку, а через мить вискокив як опанарений.

— Пече в погі! — Візьми, сину, мої калози, — звернувся до хлопця дід Данило, старий колгоспний агроном. — Передай соколим нашим, щоб почастили «фрці» і за моїх... Сашко знав, за кого просив помститися старий. Два сини діда Данила загинули на фронті, дочку вивезли до Німеччини німці.

У грубій полотняній сорочці, в коротких штаних і в калозах на босу ногу стояв Сашко, пазбаром перед генералом, до якого його привели біля після бою, і доповідав:

— Дядько поранило, а я снаряди привіз сюди. — Спасає, хлопче. Допоміг ти нам, — побатьківськи потис Сашкові руку генерал і

вручив хлопцеві скромний солдатський подарунок.

— І чоботи ось ці віддай дідові. Скажи, що його калози обов'язково вийдуть в історію нашої перемоги над фашистами. — Вже серйозніше додав: — Попереду — Дніпро. Незавжди тут буде жарко. Біжи додому, бо мати там хвилюється.

Як не проносася Сашко, щоб залишити його, відповів: — Ще манди! — Ще манди!

А через кілька днів юзика привели до генерала вже як «дверсанта». На німецькій машині він їхав прямо в розташований штаб армії.

— Похай вже... залишайся... на купі до поматити, — після суворой розмови погрозив генерал.

Якось Олександр Осмаку, як активному комсомольцю і драквому юдній доручили

ПОШУКОМ СТРІВОЖЕНЕ ЖИТТЯ

зібрати всі шофери частини, де він служив. Прийшла комісія. Проводилася перевірка спеціалістів.

— Знайшла міняткові. Яку школу кінчали, товаришу автомеханік? — запитав тоді Сашко хтось із членів комісії.

— Я не кінчав школи, — зіпсовано відповів. — У колгоспі працював... Там трохи навчався водити автомашину. До кінця цієї техніку опанував уже на війні.

— Виявляється, самоучка?

Із тієї залуки комісія вивів давній знайомий — генерал.

— Школу пройшов на Дніпрі, — шіше ясність.

Незабаром отримав Олександр листи від молодшої сестри — Катерини. Писала про колгоспні справи, не забула розповісти і про те, як вони сідали цукрові буряки. Відкаслася, що доводилося на очах з'їдати зелені рослини, а дід Данило Костун не їв жарт закурився.

У військовий час Сашко почав шось майструвати. На запитання відповідал жартами і просив почекаати. А згодом широкі сміялися Сашкові бойові друзі, коли він оголосив, що складена з залізничної рами, біля якої він воював на дозіллі, то не шось інше, як машина для збирання доногоніска.

Випробування проводили за містечком під Берліном на буряковій плантації. Коли агрегат увійшов у заглиб, включили вентилятор під трофейного танка. Гумові шланги, що тягнулися з ящика з-під патронів, провисали над рядками зелених сходів. В кінці гонів відкривали ящик-бункер. Там впереміж із шумом було кілька підер доногоніска.

ПІСЛЯ демобілізації О. Осмак поїхав на Донбас. Шахта «Победа», де влаштувався на роботу, переживала повсюдні труднощі. І на комсомольських зборах та засіданнях бюро, куди обирали Сашко, часто заходила мова про те, як більше вугілля дати країні.

«Не по-господарськи використовуємо свій час, — думав Осмак. — Ось я стою біля одного молотка сім годин. Свердло вкоре не шнур, а я дричмаюся за ручку молотка, стережу його, щоб він був не вті». — Так з гумором думав про серйозне, а вплив нічого не міг.

Під час буріння свердловин шахтареві доводилося часто переносити молоток з одного місця на інше. І поразу роз'єднувати і приєднувати до нього шланги водної і повітряної магістралей. Багато часу витрачалося на те, щоб закрутити циліндр з'єднуючу гайку. Сашко підрахував, що за зміну бригади на закручування гайки витрачало 36 хвилин, за добу — 108 хвилин, за місяць — 34 години — майже сім змін. А за рік то вже складало 81 зміну, тобто чверть року робочого часу одного робітника. І це лише в одній бригаді!

Вечорами робітників часто просиджував у технічній бібліотеці, вивчаючи літературу про з'єднувальні муфти. Але відповіді на хвилюючі питання так і не знаходив.

Одного разу, коли Олександр після зміни повертався додому, його увагу привернула неслухняність, що пакувався камеру. «Нісиль!» — блискучим майнула в голові думка. Принцип нісиль! Носити із камери пам'ятається вийти назавжди і притискує до анкідного отпора гумку, яка закриває цей отвір. Випробування першої Сашкової пропозиції принесло раціоналізаторські успіхи.

З часом конусна опорна «пята» перфоратора була замінена наконібною. Удосконалення дало можливість одному гірничому обслуговувати одночасно 4-6 молотків. Виріток одного буріння за зміну збільшився від 12 метрів до 90-100. А в окремі дні навіть більше. Економія від впровадження у виробництво удосконаленого перфораторного молотка становила мільйони карбованців.

До нього їхали за досвідом вже як до відомого популяризатора гірничої справи. Удосконалення вийшло в книгу «Стахановські поправки», в якій Олександр Осмак докладно розповів про свій винахід. А незабаром йому надійшла книга з описом його винаходу німецькою мовою.

Тепла душа наскисний напів на титульній сторінці: «Дорогому Алєксу від німецьких друзів».

І раптом: «Вам працювати в шахті заборонено. Ідьте на чисте повітря. Пенсія ви заслужили чесною працею».

І не молодість, більше — бажання діяти, привели його до колгоспної майстерні. Кілька деталей вирізував вінтоверних на пробу — і механізаторська сім'я поповнилася висококваліфікованим майстром, токарем сьомого розряду.

„Червона зірка“: СТОРИЧЧЯ

(Продовження. Поч. в газеті за 9 та 11 квітня).

1912 рік, 24 травня — 3 червня — проходив страйк робітників заводу з вимогою підвищення розцінок (до рівня 1906 року) і введення інституту старост.

1912 рік, 20 червня — 1 липня — відбувся страйк робітників заводу з вимогою підвищення заробітної плати.

1914 рік, серпень — понад 500 робітників заводу, активних учасників страйкового руху, мобілізовано на фронт першої світової війни.

1914 рік, грудень — робітники заводу протестують проти підвищення в місті цін на продукти харчування.

1917 рік, 4 березня — відбувся загальнозаводський мітинг у зв'язку з поваленням самодержавства. Мітинг супроводжувався вигуками «Геть царя! Нам не потрібен кровопивець!».

1917 рік, 7 березня — з ініціативи робітників заводу Ельворті створено Елісаветградську Раду робітничих депутатів.

1917 рік, квітень — на заводі створена більшовицька група, ядром якої були Т. М. Гуляницький, К. А. Скульський, М. Х. Чернишов.

1917 рік, червень — внаслідок довиборів завод став більшовицьким.

1917 рік, 6 вересня — відбувся загальний мітинг робітників заводів Ельворті і Шкловського, на якому ухвалена резолюція про необхідність рішучої боротьби проти корніловщини.

1917 рік, 9 вересня — зааком прийняв рішення про створення на заводі першого загону Червоної гвардії.

1917 рік, 17 вересня — більшовики Елісаветграда відокремлюються від меншовиків у самостійну організацію. Це дало можливість значно поліпшити роботу по викриттю дрібнобуржуазних партій.

1917 рік, 3 грудня — збори робітників заводу ухвалили постанову про підтримку Радянського уряду, обраного на II Всеросійському з'їзді Рад.

1917 рік, початок грудня — робітники заводу Ельворті висунули делегатом I Всеукраїнського з'їзду Рад більшовиків В. М. Спренжина, який брав активну участь у роботі з'їзду і був обраний до складу першого Радянського уряду України.

(Далі буде).

Помітив, що при ремонті силосозбиральних комбайнів наскладній операції була заточка ножів різального барабана; на ній пішло 14-18 годин. Цю роботу виконували ремонтники районного відділення «Сільгосптехніки». Довгі тижні, а то й місяці простояли в черзі комбайни, інколи повертали їх до дому з незаточеними ножами. Під час скошування зеленої маси це призводило до переважанню траєкторії.

І з якою недовірою пошули у «Сільгосптехніці» пошту про те, що у Шеняковому цю справу якісь умільці виконали за 40-45 хвилин, тобто у 13 разів швидше.

ОБЛІК батькових заслуг веде дочка.

...Олександр Андрійович було сказав:

— А подай-но мені, Олено, «бібліотеку». Хвилини ці дня неї — святкові. Бо не часто тато на таке розцілювався та ще й при гостях.

Урядові бойові нагороди свідчили, що в минулому він — відважний воїн. А Київ, Берлін, Прага, Дрезден — це ті міста, які йому доводилося зльївати від фашистів.

— Суть моєї військової професії була проста — єднати березі мостами.

Про небезпеки, які доводилося пережити під час наведення переправ, згадувати не любив.

А Олена не вгадала, показувала картинку з «Комсомольської правди», «Труда», «Правди України». У переліку статтях йшлося про Олександра Андрійовича. Навіть міністри у виступах згадували про її батька.

Надвечір пройшли центральною асфальтованою вулицею до сільських дитячих ігор. Олександр Андрійович дивився в далечині, туди, де погрожувалися топілині верхівки на подірв'я тракторної бригади.

— У тому, що наші механізатори завжди тримають техніку напоготові — заслуга токар-раціоналізатора Олександра Андрійовича Осмака», — згадали слова голови правління колгоспу В. Д. Володиченка.

Горобинію-аграйкою випорхнула малеча, зашебетала навкруги:

— Дядько, а то правда, що ми в кіно знімались?

Він промовчав. То була правда.

Якось за три зміни він виконав місячну норму виробітку. Тоді про нього і знімали короткометражний документальний фільм. Доки оператори робили зйомку, міністр чорної металургії розглядав схему будови перфоратора Осмака. А ввечері в гірничому клубі Сашко з міністром грали у шахи.

Закінчувалася розмова. Багато епізодів з біографії вже втрачати свою загальнозначущість. Згадувати знайомих. Загадковим залишилося одне: чому механізатори називають його Сашком. Секрет відкривали його друзі. Тільки в'їхався в село, попросив: «Ваше «Олександр» Андрійовичу» ляскає мене, називає Сашком. І ввчарується, і я — молодий».

Стігні, що загасли остаточно, підпалюючи сонцем, важку синюху хмару, підступили до подвір'я.

— Здається, є інший, кращий варіант побудови дитячого майданчика. Варто лише карусель перемістити он під ту вишню, а синюху гірку повернути в інший бік.

Сказав про радість, а в самого високе коло десь в поміжб'їв'я заглянуло розкриттям задуму, яка ледь торкалася скронь. То народжувалася нова думка. І все те, що не підлядало схову.

В. МЕЛЬНИЧУК.

Колгосп імені Енгельса
Головатівського району

ХАТА Тетяни Полудненко стоїть близько колгоспного саду. Ще як молодістю була, щастя на коротку мить завітало в гості та й розтало, мов сніг, по весні. Одні спогоди лишилися. Чоловік на фронт пішов — не повернувся. Сина — чужі люди завезли.

Вже й очі виплакали. Вже й перестали хлопотатися... Хоч глибоко в серці ще жевріла надія: «А може...»

Вона часто бачила сніг, в які він приходив то малюком, то дорослим. Почотіти, мовчки, не заговорити, не посміятися, і зникне.

Дочка Демидівна, Тамара Іванівна Почупко, писала, що він погодився на зустріч у суботу після роботи. І в місті листа додавала: «... схожий, і хода така ж, як у батька була, і рухливий, як у дитинстві. Все ж таки я його майже два роки у садибі пам'ятала».

Після цього листа годични для Тетяни Олексіївни здавалися нескінченними, а день — як рік.

Тиждень тільки почався. І до суботи було ще далеко. У понеділок звечора відпросилася з роботи, а у вівторок зранку поспішила на перший авто-

Продував дзвінок і Тамара Дмитрівна побігла відчиняти чоловікові двері. Тетяна Олексіївна поглянула Юрку по годині і підішла як заводитися серце.

— Ну, ось і я, — він ніяково стояв посеред хати і не знав, що робити далі. Тетяна Олексіївна деякий час сиділа і не наважувалась підвестись. Їй здавалося, як тільки вона підніметься, все піде обертом, провалиться підлога і все щезне, мов сон. У дверях зупинилася Тамара Дмитрівна. На її обличчі бликала тінь цікавості і здивування. Юрко стояв біля батька і мовчки спостерігав цю мовчазну сцену. Тетяна Олексіївна встала і підійшла до Віктора Івановича. Обійшла його і підвела очі. Наче струмом вдарило в серце. «Він!». Вона прихилилась, ніжно обняла за плечі.

Синку... — простогнала вона. Скізьки я тебе шукала...

Весь вечір вона мовчки дивилася на нього і відчувала, як тепла хвиля огортає серце і розум туманиться від радості.

Вони зустрілися потім, у суботу він із сім'єю приїздив в гості, а після до нього — у неділю. Віктор подавав матері свою стару фотографію. Юрко «же» зник і часто просяв до бабусі в гості. Він, як дів'як, крапав води, схопив на хлопчаків — п'янішніли Тетяна Олексіївна.

... Так, років сплило багато. І у Віктора Івановича Білика (прізвище і по батькові йому дали в одному з дитячих судинків) тепер також є мати. І це вже його справа: чи залишити він собі старе прізвище, чи замінить його на своє, рідне.

Хата Тетяни Полудненко стоїть близько колгоспного саду. Цієї весни до її господи прийшло щастя. Світле і радісне. Прийшло назавжди.

В. ШУРАПОВ.

м. Кіровоград.

Комсомолка Зоя Куценко після закінчення в 1971 році Кіровоградського медичного училища імені Є. О. Мухіна працювала в дитячій поліклініці міста Миколаєва. А з квітня 1972 року працює на інтенсивній медсестрою 3-ї міської лікарні в Кіровограді.

На фото: медична сестра терапевтичного відділення №1 ЗОЯ КУЦЕНКО готує систему апарату для переливання крові.

ФОТО В. КОВПАКА.

ГАЛІНА ХАЦЬКА з села Мануйлівки Маловисківського району та **ВАЛЕНТИНА ОЛЕСІНА** з міста ДОЛІНСЬКА цікавляться спеціальністю **ЗАКРІПНИКА**.

Коло обов'язків закріпника-професіонала досить широке. Тому, не зважаючи на те, що оволодіти нею можна шляхом самостійного навчання, краще всього поступати до спеціальних професійно-технічних училищ. Тут приймають юнаків і дівчат після закінчення восьмирічної або середньої школи. У місті Кіровограді по вулиці Гоголя, 79, є технічне училище №4. Там, крім закріпників, готують кравців індивідуального пошиття чоловічого, жіночого та дитячого одягу. Для вступу необхідно мати направлення районного або міського побутового комітату. Строк навчання від одного до трьох років. Учням виплачується стипендія у розмірі 18—30 карбованців.

ПРОФЕСІЯ КУХАРЯ подобається учениці помічницької середньої школи **ВАЛЕНТИНИ УСІНСЬКОЇ**.

Великий російський фізіолог І. П. Павлов казав: «Іжа корисна тоді, коли її вживають з задоволенням». Цю фразу певний не адресував кухарям безпосередньо. Але в ній криється і розкривається основний зміст їх мистецтва. Адже повар повинен уміти приготувати десятки смачних страй, знати правила збереження і вибракування продуктів, найновішу рецептуру. Кухарями успішно працюють і жінки і чоловіки.

Цю спеціальність, як і кондитера, некаря можна набутися в Кіровоградському кооперативному профтехучилищі. Строк навчання два роки. До училища приймають випускників десятих класів за направленнями від райкомівспівробітників або районного споживчого товариства. За довідками звертаються у відділ кадрів обласної споживчої спілки. Адреса: м. Кіровоград, вул. ЛУНАЧАРСЬКОГО, 20.

МИ — ДЗЕРЖИНЦІ

ЗА СИГНАЛОМ ТРИВОГИ

Білі гуртожитку почулася цинічна лайка. Темрява приховувала її авторів, однак, придивившись пильніше, можна було розгледіти постаті двох молодиків, що пошпихували цигарками. Усім своїм виглядом невідомі показували, що настроєні вельми агресивно і тим, хто зацікавить їх, буде неперепиш.

А об'єкт інтересу вже з'явився — шкільний гуртожиток. Точніше — старішкласиці, які десь там, за щільно прощеними дверима з острахом чекали розвитку подій. Впевненістю зайдом надавало те, що виступили дівчаток з несподіваною виступом — дівчиний універсальний в сучасному селі, вчителі, певно, не заважалися зараз до виходу, яких швидко бачили на шкільному в'їзді, та й уні вже розійшлися по домиках. Пильно реготували, невідомі ступили до входу...

Фінал історії був несподіваним для нападників. Через підводи війни триохали дорогою в супроводі дільничного уповноваженого, а в освітленій кімнаті гуртожитку зі старшкласицями розмовляли директор школи, вчителі, однокласники. Дівчатка потроху заспокоїлися — допомога надійшла часом, і хулігани не встигли заподіяти ніякої шкоди.

А ось інший випадок. Кілька малюків, пустуючи, забралися до сараю, де зберігався моторний човен. Через кілька хвилин хлопчята вийшли звідти з кишенями, наповненими відкрученими гайками і гвинтиками. «Грашки» прийшли до смаку всім ровесникам, а оскільки здобути їх було не так важко, то через якийсь час уже ціла вагара хлопчаків на вулиці мала арсенал частин від «моторки». Старенька господарка лиш руками сплеснула, побачивши дитину, на якому недостатньо всього, що можна зняти або відкрутити.

Однак і цього разу хвилювання були марними. Через кілька днів мотор було покладено, і він, як і раніше, мав повний комплект усіх частин.

Хто ж допоміг у цих двох випадках навести порядок, повернути людям спокій? Юні дзержинці Ганніської середньої школи. Це їх патрулі виявили хуліганів біля гуртожитку і викликали на допомогу міліцію та вчителів. Це вони, дізнавшись про виниклої, прощали блискавичну операцію розшук, відібрали частини від «моторки» і повернули їх господарям.

Так розширився літній добрий справ юних охоронців порядку. Значною мірою завдяки їм вже шостий рік підряд у Ганніському не скоєно жодного серйозного правопорушення.

Хто ж вони, ці хлопчаків і дівчатка, які так успішно несуть вахту спокою в своєму селі? Як досягли цього? Чим займаються зараз?

ТУРБОТА: ЗОНА РАДОСТІ

Ці учні вирізняються з-поміж інших. І не тільки тим, що на рукавах у них напінто червоної трикутнички й прямокутнички. Але й особливою атмосферою поваги, якою оточений кожен з них у колективі ровесників. З першого ж погляду стає зрозуміло, що бути членом штабу юних дзержинців тут велика

честь. Не меншим авторитетом користуються дзержинці і в старших. Про них знають на фермах і польових стадах колгоспу, до них звертаються за допомогою члени виконкому сільської Ради, вони перші помічники вчителів. Дорослі входять навіть до їхнього штабу — ім'я дзержинців носять директор школи В. П. Петрусенко, дільничний уповноважений П. Ф. Голованов, викладач військової підготовки І. А. Кравченко.

У Сергії Лисенка, Люді Власенко, Надії Опішеню, Сергії Ігнатівна та інших ініціаторів завжди багато турбот — інтенсивним, змістовним життям живуть усі п'ять загонів і потрібно часно координувати їх дії, зреагувати на всі зауваження. На кожному засіданні відбуваються групові розмови про лекції, бесіди, вечори, змагання, які відбулися, обговорюються і затверджуються плани роботи, розробляються операції, визначаються, якими будуть майбутні заняття, уроки літньої зустрічі дзержинців.

Значна частина роботи проходить у зонах дії загонів. Вже шість років існують такі на вулицях Ганніської, Вишняків, Крупського, Іванівки, Назарівки — сіл, звідки ходять до школи учні. Особлива увага в них приділяється громадським закладам клубу, магазину, бібліотеці. Тут особливо інтенсивно їм працює. Одні з їх завдань: безсметникам не місце в кінозалі, спирне і цигарки не повинні потрапляти в руки дітей. Про всі недовладності, помилки під час чергувань, патрульних залучають до подальшого загону.

Проте в зону йдуть не лише патрулі чи члени рейдових бригад по перевірці підготовки домашніх завдань. Особливою турботою тут позначені садби ветеранів праці і війни — нав ними діти здійснюють добріше шестері, могили загиблих воїнів — протягом року їх доглядають піонери та комсомольці загонів. У своїх зонах дзержинці проводять суботники й недільники то благоустрою території, збирають металолом і макулатуру, саджають дерева, розповсюджують книги. Діти роблять все, щоб зона їх дії стала зоною радості.

Чимало цікавого відбувається і в школі. Традиційними стали бесіди, лекції по правовому вихованню, зустрічі з старими чекистами, ветеранами війни і праці. В загонах проходить змагання, диспути, обговорюються книги, фільми, статті про людей у сніх шпелі, вивчаються біографії Ф. В. Дзержинського та його соратників. На них, мужніх і сильних людей, відданих партії і народу білий, хочуть бути схожими юні дзержинці.

І вони досягли в цьому певних успіхів. Серед численних документів загонів трапляються й такі: «Шановний товаришу директор, дорогі діти! Ми з великою радістю повідомляємо вас, що ваш колективний учень, колективний член комсомольської організації Кашіков Віктор Андрійович, проходячи службу в нашій частині, є зразком виконання свого обов'язку».

Загін виховує чесних, мужніх людей, які завжди будуть відчувати себе мобілізованими в боротьбі із злом.

О. РАКІН.

Кіровоградський район.

СЛОВНИК ПРОФЕСІЙ

Вихователь дитячого садка має справу з наймолодшими мешканцями країни, які тільки-но пізнають світ. Потрібно віднайти стежку в душу кожного малюка, дохально розкрити йому таємниці навколишнього світу. Лише любові до професії тут замало, потрібен педагогічний нахил. Ви знаєте його в собі? Якщо так, то пропонуємо кілька адрес педагогічних училищ, де є відділи дошкільного виховання:

м. ОЛЕКСАНДРІЯ КІРОВОГРАДСЬКОЇ ОБЛАСТІ, вул. ДІБРОВИ, 25;

м. НОВИЙ БУГ МИКОЛАЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ, ЧЕРВОНА ПЛОЩА, 3;

м. НІКОПОЛЬ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ, вул. КАРЛА ЛІБКНЕХТА, 3;

с.м. НЕМІРІВ ВІННИЦЬКОЇ ОБЛАСТІ, вул. ЛУНАЧАРСЬКОГО, 26;

м. МУКАЧЕВЕ ЗАКАРПАТСЬКОЇ ОБЛАСТІ, вул. ДУХОВИЧА, 17.

Учні 8 класу Красносільської школи, а також Ніна Пітаєва з Новомиколатини Бобринського району цікавляться спеціальністю **ФАРМАЦЕВТА**.

Дуже важлива галузь людської діяльності — медицина. Та вона немислима без фармакології, яка забезпечує медиків ліками. Особливості професії — уважність, велика точність у роботі.

До вашої уваги адреси медичних училищ, де є фармакологічне відділення:

м. КРИВИЙ РІГ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ, вул. СЕМАШКА, 14;

м. ОДЕСА, вул. БАРАНОВА, 10;

м. ХАРКІВ-2, вул. РЕВОЛЮЦІЇ, 3;

м. ЛЬВІВ, вул. ЖОВТНЕВА, 70;

м. ЧЕРКАСИ, вул. УРИЦЬКОГО, 215.

Книги оточують нас всюди. До них ми звертаємося при першій же потребі, як до широкі друзі, відвертих порадишків. Орієнтуватися у величезному морі книг допомагають нам бібліотекарі. Їх спеціальність необхідна і відповідальна. Адже вправно знайдена книга на прохання читача, допоможе йому значно розширити власні горизонти пізнання. Саме цим і подобається бібліотекарю справа багатьох наших читачів. Набути її можна в культосвітніх закладах, таких як: ГАДАЦЬКЕ КУЛЬТОСВІТНЕ УЧИЛИЩЕ ім. І. П. КОТЛЯРЕВСЬКОГО (м. ГАДАЧКІ ПОЛТАВСЬКОЇ ОБЛАСТІ, ПЛОЩА РЕВОЛЮЦІЇ, 7);

ВОРОШИЛІВГРАДСЬКЕ КУЛЬТОСВІТНЕ УЧИЛИЩЕ (м. ВОРОШИЛІВГРАД, КВАРТАЛ ПРОЛІТАРІВ ДОПБАСУ, 9);

ОЛЕКСАНДРІЙСЬКЕ КУЛЬТОСВІТНЕ УЧИЛИЩЕ (м. ОЛЕКСАНДРІЯ КІРОВОГРАДСЬКОЇ ОБЛАСТІ, вул. ДІБРОВИ, 47).

Учні 8 класу Перегонської середньої школи Голованівського району, а також Ірина Філопенко з с.м. Петрове цікавляться професією **БОРТПРОВІДНИКА**.

На перший погляд здається, що спеціальність стюардеси легка. Але то лише на перший погляд. У господарки літака чимало обов'язків. До того ж їй необхідно легко переносити висоту, мати міцне здоров'я, завжди бути впрямую, вичислюючи. Бортпроводники готують при аеропортах Москви, Києва, Ленінграда та інших великих міст. За довідками звертаються у відділ кадрів Кіровоградського аеропорту.

Спорт — спорт НА КИЛИМІ— ШІСТНАДЦЯТИРІЧНИ

В залі кіровоградського спортивного клубу «Зірка» проведена відкрита особисто-командна першість області з класичної боротьби серед юнаків 1958—1959 років народження. В змаганнях, крім місцевих спортсменів, брали участь вихованці ДЮСШ Полтавської обласної ради ДСТ «Авангард» і спортклубу «Ювілейний» з міста Жовтків Вод, що на Дніпропетровщині. Свою спортивну майстерність на борцівських килимах протягом двох днів демонстрували 114 юнаків.

Добре провели поєдинки представники кіровоградської ДЮСШ № 3. Валентин Шулцев став чемпіоном у шонайлегшій ваговій категорії, а дівятикласник Володимир Греченко (СШ № 9) не мав собі рівних серед борців першої середньої ваги. Спортсмен з «Трудових резервів» Володимир Пінчук зайняв перше місце у найлегшій вазі. Красиво борючись у першій напівсередній ваговій категорії його товариш по команді Віктор Фатеев, який теж посів вищу сходинку п'єдесталу пошани. Атлет напівважкої ваги Віктор Хусид (спортклуб «Зірка») вперше добився звання сильнішого. Другим призером серед борців другої середньої ваги став учень Новоукраїнської середньої школи № 4 Вячеслав Дьячук, а першим тут був полтавчанин Володимир Дмитрієв. Перемогли полтавські авангардисти і в інших категоріях — Віктор Жиган (легка вага), Володимир Добротас (напівлегка), Володимир Хива (перша середня) та важковаговець Віктор Литвиненко.

Слід відзначити в цілому хорошу підготовку полтавської команди, яка була сильнішою за своїх суперників як у технічному, так і в тактичному плані. Тому закономірно, що вона набрала 52 очка і зайняла перше місце. На другому — вихованці кіровоградської ДЮСШ № 3.

Під час цих змагань відібрано кандидатів до збірної команди Кіровоградщини, яка поміряється силами на республіканській арені.

В. ШАБАЛІН.

ТУРНІРНЕ ТАБЛО

● **БОРТЬБА КЛАСИЧНА.** На особистій першості Центральної ради ДСТ «Авангард» з класичної боротьби серед юніорів, яка тривала три дні у місті Северодонецьку, успішно виступили вихованці кіровоградської ДЮСШ спортклубу «Зірка».

Важковаговець Олександр Демещенко став другим призером. Його включено до складу збірної команди «Авангард» для участі в чемпіонаті ВЦРПС. Ілля Чубар посів третю сходинку п'єдесталу пошани (серед борців другої напівсередньої вагової категорії). Від змагання до змагання зростає майстерність робітника четвертого механоскладального цеху заводу «Червона зірка» Анатолія Лобунька. Незважаючи на те, що він зайняв

четверте місце у другій середній вазі, його стиль ведення поєдинків справляв добре враження.

● **БАСКЕТБОЛ.** В Черкасах відбулася матчова зустріч з баскетболу між командами Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування та місцевого педагогічного інституту. Наші дівчата виграли два матчі, а хлопці в одному перемогли, в другому програли.

● **ШАШКИ.** Десять днів продовжувалася особиста першість кіровоградського заводу «Червона зірка» з російських шашок. Рівно провів увесь турнір кандидат у майстри спорту СРСР інженер Леонід Медведенко. Він набрав 10 очок із 11 можливих і завоював звання чемпіона СК «Зірка». Під час змагань три шашкісти виконали нормативи першого спортивного розряду.

ВИПУСК № 1 (6).

ЮНАКИ І ДІВЧАТА

Світловодська по-різному проводять час після робочої зміни. Одні поспішають у школи робітничої молоді, інші — в кінотеатри, Палади культури, спортзали. А молоді виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія» квапляться до будинку № 3, що по вулиці Леніна. Тут відбуваються заняття слухачів водної секції — веслуально-парусна, легких водолазів водного туризму. В них навчається понад 80 юнаків та дівчат. Серед них — секретар комітету комсомолу головного заводу виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія» Наталка Філіна, електрозварювальниця цього ж підприємства Катерина Сисько, коваль Василь Ісаєнко. Вони незабаром водитимуть під парусами човни.

В ДОРОГУ ЗБИРАЮТЬСЯ ВЕСЛЯРІ

До послуг дтсаавівців — просторі, світлі, добре обладнані класи, у яких є все необхідне для навчання.

Двічі на тиждень збираються на заняття романтики моря, слухають теоретичний курс, який чи-

тає учасник героїчної облоги легендарного Севастополя Федір Овсійович Мусієнко. Програма курсів розрахована на сто годин. Після чого теоретичні знання закріплюватимуться на практиці. Для цього — 20 шлюпок, моторний катер, водолазна апаратура, рятувальні засоби. Незабаром розпочнеться будівництво бази водної станції в районі Ревів.

ки, де буде все необхідне для практичної підготовки морських спеціалістів, складання нормативів комплексу ГПЮ з плавання, проведення змагань.

Засвоюючи теоретичний курс, юнаки та дівчата складають плани на літо. Вони вирішили провести походи під парусами в Черкаси і Київ, Брест і верхів'я Десни.

М. ВЕНЦОВСЬКИЙ.
М. Світловодська.

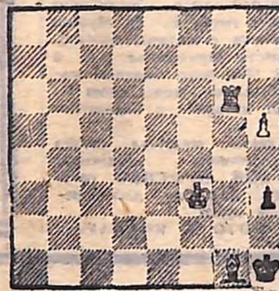
У Миколаївській флотилії юних моряків займається близько 600 учнів середніх шкіл міста. В їх розпорядженні — навчальний корпус на березі Інгулу, теплоходи «Відажний», «Георгій Седов». Заняття тут проводять досвідчені мореплавці.
НА ФОТО (ЗЛІВА НАПРАВО): юні моряки флотилії Володимир Гичкін, Владислав Білченко, Ігор Петраш, Євген Димов і Геннадій Ручкін.
ФОТО К. ДУДЧЕНКА. (ФОТОХРОНІКА РАГАУ).

Клуб 64-х клітин Веде кандидат у майстри спорту Г. Дубієва.

● В Кіровограді триває особиста першість міста з шашок серед чоловіків. В змаганнях беруть участь 34 кращих шашкісти міста. Першість проходить за швейцарською системою в десять турів. Минувало лише 5 турів змагань. Лідерство закликає представник ДСТ «Динамо» першорозрядник Микола Карев, який має 5 очок з 5 можливих.

● Закінчилась першість Кіровоградщини з міжнародних шашок серед чоловіків. В змаганнях взяли участь найсильніші шашкісти області. До останнього туру лідерство очолював майстер спорту Анатолій Куліш, який йшов без поразок. В останньому турі відбулась зустріч між Василем Хитруком і лідером змагань. Після упертої і напруженої боротьби, провівши багатоваріантну комбінацію, партію виграв робітник комбінату «Кіровоградважбуд» Василь Хитрук, який вперше став чемпіоном області. Він візьме участь в змаганнях на першість республіки.

● Пропонуємо читачам нашої газети розв'язати задачу складену Станіславом Кирилівим з м. Гайворона.

МАТ ЗА ТРИ ХОДИ.

За редактора Б. КУМАНСЬКИЙ.

ПРОФЕСІЙНЕ УЧИЛИЩЕ ТЕКСТИЛЬНОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ КОСТРОМСЬКОГО ОРДЕНА ЛЕНІНА ЛЬОНОКОМБІНАТУ ім. В. І. ЛЕНІНА

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ

НА 1974—1975 НАВЧАЛЬНИЙ РІК.

Училище готує: **прядильниць, ткацьких, мотельниць, стрікарських, змійниць пряжі.** Строк навчання від 12 до 15 місяців.

Приймаються дівчата віком від 15 до 19 років з освітою за 8, 10 класів. Учні 8 класів можуть продовжити навчання у 9-му класі загальноосвітньої школи. Вступних екзаменів немає.

Навчання починається з 15 травня, 20 червня, 1 липня, 1 серпня та 25 вересня 1974 року.

Учні забезпечуються триразовим безкоштовним харчуванням (в рахунок щомісячної стипендії 46 крб.), постільною білизною.

Через 2—3 місяці виплачується додатково до стипендії зарплата за вироблену на комбінаті продукцію. Середній зарплаток під час навчання складає від 80 до 120 карбованців на місяць.

Для вступу необхідно вислати документи: свідоцтво про освіту, характеристику зі школи, довідку з місця проживання, про склад

сім'ї та медичну, заяву, автобіографію, 4 фотокартки, для 15-річних свідоцтво про народження. Для 16-річних — паспорт пред'являється особисто. Після розгляду документів висилається виклик. Оплачується проїзд за тарифом твердого вагону по пред'явленню квитка.

Наша адреса: **індекс 156601, м. Кострома, 2, вул. Комунарів, 1** Професійне училище комбінату ім. В. І. Леніна.

ДИРЕКЦІЯ.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глібки, 2.